

ცისფერი

წამი მიდის, ადამიანი ღონდება, მაისია, დილა. ბაღში იშლება ვარდის ყლორტები. მენატრება სოფელი. სოფლის შუქი, სოფლის შარავზა. სადღაც ურემი მიდის ჭრივით, სოფელი სდუმს, ახლოს გაისმის მამლის ყივილი.

ეს ქალაქია, ქუჩა. დადიან დაღლილი ქალები. ვიღაც დაჟინებით ფიქრობს დაკარგულ ადამიანზე. ქუჩის ბოლოს ვიღაც ადამიანმა თვალი დახუჭა და თქვა: მვაიმენ. ერთი ბარათი ძევს მაგიდაზე და ბარათში ძინავს ასო დ მან-ს. ახლა მე ვწევარ, ვიგონებ იას, გაზაფხულს და ახალ ფოთლებს.